

[Arne Melchior]

gæld at kunne få flere af slagsen; det kan vi støtte.

Spørgsmålet om talestedet, som efterhånden vil blive ændret, er til afstemning i dag, men ændringerne kan ikke gennemføres så hurtigt. Talestedet fra pladserne vil være et interessant eksperiment. Jeg tænker mig, at det foreløbig kun vil finde anvendelse i spørgetiden og ved lignende korte ordudvekslinger, men vi kan også tilslutte os dette.

Derimod kan mit parti absolut ikke gøutere elektronisk afstemning. Jeg vil gerne takke hr. Christophersen, fordi han har stået, som det synes i betænkningen, ene mand med en modstand her. Jeg håber, at den modstand vil brede sig. Jeg kan da godt se det praktiske i bogføringen af, hvem der har stemt, og hvem der har stemt hvad. Det har dog under den tidligere folketingssekretærs arbejde i hvert fald – jeg ved ikke, om den nuværende har kunnet optage dette – altid været muligt efterfølgende at få besked om, hvem der har stemt hvordan; det kan altså lade sig gøre uden elektronik.

Men der er noget dejlig frimandsagtigt i dette, at man rejser sig op synligt og står inde for sit standpunkt, og at det ikke skal slås efter et sted. Det er noget, vi holder af. Jeg er også bange for, at disse tavler, der skal til, som jeg har set det i visse andre lande, vil ødelægge noget af den dyrebare atmosfære her i huset; det er måske et nostalgisk synspunkt, men der er altså mange grunde for os til at stemme imod elektronisk afstemning.

Dagsordensinstituttet er altså efter mange overvejelser ikke foreslået ændret ved dette betækningsarbejde, og det kan jeg godt forstå, for den nye orden for afstemninger om dagsordener er meget svær at formulere. Det går dog som en rød tråd, der kan læses mellem linjerne i den debat, der er i betænkningen om dette, at der er ønske om ændringer, og jeg har på fornemmelsen, at folketingets nuværende formand har bidraget til at løse lidt op, således at vi ikke får formular A 1, altså den indholdsløse afværgedagsorden, stukket ud for til.

Derfor håber jeg, at det i praksis, som jo gerne må gå forud for loven, vil udvikle sig derhen, at forskellige dagsordener efter den samme debat kommer til afstemning og ikke bortfalder med en absolut intetsigende dagsorden. Hvis praksis her kunne bane vej for senere ændringer, ville vi være glade for det.

Vi er også tilfredse med, at høringer ikke indføres endnu som led i det daglige arbejde, men den åbning, der er til, at udvalg kan foretage noget sådant med præsidiets tilslutning, vil også her vise, om praksis kan bære og kan bevise nødvendigheden heraf og for delen herved.

Endelig skal jeg sige tak for det skema om planlægningen af ugens dage, som hører til betænkningen, og som jeg synes man fra præsidiets side har lagt til rette på en så hensigtsmæssig måde som overhovedet muligt.

Hvad angår ændringsforslagene, støtter vi de af flertallene stillede forslag undtagen i spørgsmålet om elektronisk afstemning, hvor vi støtter hr. Christophersens forslag. Vi støtter ligeledes retsforbundets forslag om ministres situation i folketinget, idet vi som retsforbundet finder – det har også givet sig udslag under debatter her i tinget tidligere – at ministre ikke samtidig burde være folketingsmedlemmer. Derfor kan vi støtte retsforbundets forslag på dette område.

Må jeg endelig til hr. Glistrup sige, at jeg igennem årene har givet hr. Glistrup kredit – det er noget, der af naturlige årsager falder mig svært – for hans holdning i en række tilfælde, hvor han og hans parti har været med til at beskytte mindretalsinteresser i folketinget og i radiosammenhæng og andre steder, vel at mærke når man har gjort det uden at have haft behov for det, idet hans eget parti har været stort nok til ikke at behøve denne beskyttelse, men hans parti har i mange sammenhænge virkelig fair taget sig af disse ting; den kredit skal fremskridtspartiet have.

Derimod kan vi ikke dele de mange betragtninger i betænkningen og de ændringsforslag, som betragtningerne har givet anledning til, fra hr. Glistrups side, som ligesom vil udvide medlemmernes råderum til at udtale sig på alle tænkelige og i hvert fald for mange mennesker utænkelige måder.

Jeg tror ikke, friheden bliver større, fordi den bliver ubændig. Jeg tror, at også frihed – det kan man læse om i professor Løgstrups bog »Den etiske fordring« – kræver visse spille- og færdselsregler, visse ordensregler og en vis evne til at indordne sig efter hinanden. Det er helt vanvittigt at tro, at bevægelsesfrihed giver nogen ret til at slå vejrmøller hvor som helst, hvor også andre mennesker skal kunne færdes i sikkerhed. I dette lys har